

POSTANOWIENIE

22 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Grzesiowski

na posiedzeniu niejawnym 22 października 2025 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi D.W. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z 18 lutego 2022 r., XXVII Ca 1896/2,
wydanego w sprawie z powództwa D.W.
przeciwko miastu stołecznemu Warszawie
o ustalenie wstąpienia w stosunek najmu,

- 1. odrzuca skargę,**
- 2. nie obciąża powódki kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 18 lutego 2022 r. Sąd Okręgowy w Warszawie oddalił apelację powódki D.W. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Woli w Warszawie z 7 czerwca 2021 r., I C 371/20, w którym Sąd oddalił jej powództwo przeciwko miastu stołecznemu Warszawa o ustalenie wstąpienia w stosunek najmu bliżej określonego lokalu mieszkalnego położonego w Warszawie.

2. Powódka wywiodła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego, zaskarżając go w całości. Skarżąca zarzuciła, że wyrok jest

sprzeczny z art. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego w zw. z art. 30 ust.1 tej ustawy w pierwotnym brzmieniu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

3. Skarga podlegała odrzuceniu.

4. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego celem jest uzyskanie prejudykatu umożliwiającego dochodzenie od Skarbu Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej. Środek ten, unormowany w art. 424¹ § 1 k.p.c., ma wysoce sformalizowany charakter. Obligatoryjne elementy skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymienione zostały w art. 424⁵ § 1 i 2 k.p.c. W pierwszym z przywołanych przepisów wyliczono elementy konstrukcyjne omawianej skargi, których pominięcie skutkuje odrzuceniem tego środka zaskarżenia – bez wzywania do uzupełnienia stwierdzonych braków (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

5. Przepis art. 424⁵ § 1 wprowadza sześć koniecznych elementów konstrukcyjnych skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Każde z nich jest indywidualne i niezależne, a jednocześnie w skardze muszą być wyodrębnione i wypełnione wszystkie. Pominięcie lub nieprawidłowe skonstruowanie choćby jednego z nich powoduje, że skarga jest dotknięta istotną wadą, nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CNP 56/14).

6. Skarżąca podniosła, że w związku z wydaniem wyroku objętego wniesioną przez nią skargą poniosła szkodę. Skarżąca powinna w skardze zawrzeć uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody w określonej wysokości (postanowienie SN z 21 grudnia 2017 r., II CNP 45/17). Przewidziane w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaganie uprawdopodobnienia szkody jest spełnione, gdy skarżący określi postać szkody, wysokość i czas jej powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi środki

uwiarygodniające jej powstanie. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody przez wydanie wyroku polega na złożeniu przez skarżącego oświadczenia, że szkoda wystąpiła - ze wskazaniem jej rodzaju i rozmiaru - oraz uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów. Niezbędne jest przy tym przeprowadzenie przekonującego wywodu wskazującego czas powstania szkody oraz związek przyczynowy między nią a wydaniem zaskarżonego orzeczenia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05; z 27 kwietnia 2021 r., III CNP 13/20). Stosownie do utrwalonego stanowiska Sądu Najwyższego szkoda, która jest przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.), musi być spowodowana przez wydanie orzeczenia, a więc powinna zostać realnie poniesiona; nie wystarczy zagrożenie wystąpieniem szkody lub jej prawdopodobieństwo (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 marca 2015 r., III CNP 26/14). Szkodą majątkową w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. jest każdy uszczerbek w majątku poszkodowanego, musi on mieć jednak charakter rzeczywisty, nie hipotetyczny, spodziewany lub „odłożony” w czasie. Zagrożenie wystąpieniem szkody, stwarza prawdopodobieństwo jej wystąpienia w przyszłości, a zatem ma charakter jedynie hipotetyczny. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem przysługuje zaś stronie wtedy, gdy przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem została już stronie wyrządzona szkoda (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 23 września 2005 r., III CNP 5/05, z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05; z 11 stycznia 2006 r., II CNP 13/05; z 4 sierpnia 2009 r., II CNP 43/09; z 10 grudnia 2010 r., III CNP 48/10). Z powyższych względów, ponieważ skarżąca nie wskazała szkody, o której mowa w art. 424¹ § 1 i art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., skarga podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

7. W związku z niespełnieniem wymagań konstrukcyjnych stawianych skardze na niezgodność z prawem prawomocnego wyroku zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

8. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., w zw. z art. 398²¹ k.p.c. w zw. z art. 424¹² k.p.c.

(G.N.-J.)

[a.f]